

Vanhin Claudio D. Zivic
seitsemänkymmenen koorumista

Älkäämme eksykö väärälle tielle

Rukoilen, ettemme kadota tietä näkyvistämme, jotta voimme olla aina yhteydessä taivaisiin.

Pieni poika harjoitteli pianon soittamista. Nähtyään hänet ikkunasta myyntimies kysyi: "Onko äitisi kotona?"

Tähän lapsi vastasi: "No, mitä luulet?"

Viisi rakasta lastamme soittavat pianoa – kiitos kuuluu vaimoni motivoinnille! Aina kun soitonopettaja tuli kotiimme, pojallamme Adriánilla oli tapana juosta piiloon välttyäkseen pianotunnilta. Mutta eräänä päivänä tapahtui jotakin ihmeellistä! Hän alkoi rakastaa musiikkia niin paljon, että hän jatkoi harjoittelemista itsekseen.

Olisi suurenmoista, jos voisimme saavuttaa sen vaiheen omassa käänntymysprosessissamme. Olisi hienoa, jos meillä olisi syvällä sydämesämme halu pitää käskyt, ilman että kukaan jatkuvasti muistuttaa meitä, ja meillä olisi luja vakaumus siitä, että jos kuljemme oikeaa tietä, me saamme pyhissä kirjoituksissa luvutut siunaukset.

Joitakin vuosia sitten menin vaimoni, tyttäreni Evelinin ja erään perheystävän kanssa Archesin kansallispuistoon. Yksi tunnetuimmista kaarista siellä on nimeltään Delicate Arch. Päästäksemme kaaren luokse päätimme kulkea reilun parin kilometrin

pituisen reitin, joka nousi vuoren rinnettä ylöspäin.

Lähdimme seuraamaan reittiä oikein innokkaina, mutta käveltyämme vähän aikaa muiden piti levähtää. Koska halusin niin innokkaasti päästä sinne, päätin jatkaa kulkua yksin. En kiinnittänyt huomiota ohjattuun reittiin, vaan seurasin erästä edellä kulkevaa miestä, joka näytti patikoivan eteenpäin hyvin varmoin askelin. Reitti

kävi yhä vaikeammaksi, ja minun piti hyppiä kivenlohkareelta toiselle. Koska kulkeminen oli hyvin vaikeaa, olin varma, etteivät mukanani tulleet naiset koskaan pääsisi perille. Yhtäkkiä näin Delicate Arch -kaaren, mutta suureksi yllätyksekseni huomasin, etten pystyisi mitenkään pääsemään sille alueelle.

Hyvin turhautuneena päätin mennä takaisin. Odotin kärsimättömänä, kunnes jälleen tapasin muut. Kysyin heti: "Pääsittekö te Delicate Archin luo?" He kertoivat iloisina, että olivat päässeet perille. He selittivät, että he olivat seuranneet merkkejä, jotka näyttivät tietä, ja varovasti ponnistellen he olivat päässeet määränpäähensä.

Valitettavasti minä olin eksynyt väärälle tielle. Miten suurenmoisen opetuksen sinä päivänä sainkaan!

Kuinka usein me erehdymmekään oikeasta tiestä ja annamme johdattaa itseämme maailman suuntausten mukaan? Meidän tulee jatkuvasti kysyä itseltämme, olemmeko me Jeesuksen Kristuksen sanojen tekijöitä.

Johanneksen evankeliumissa on eräs erinomainen opetus:

”Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Eihän oksa pysty tuottamaan hedelmää, ellei se pysy puussa, ja samoin ette pysty tekään, elleite pysy minussa.

Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, tuottaa paljon hedelmää. Ilman minua te ette saa aikaan mitään.” (Joh. 15:4–5.)

Tämän vertauksen valossa näemme sen hyvin läheisen, ylivertaisen suhteen, joka meillä on Jeesus Kristukseen, ja sen, miten tärkeänä Hän pitää meitä jokaista. Hän on juuri ja varsi, joka tuo meille elävää vettä – elinvoimaa, joka suo meidän saada ravintoa niin että voimme tuottaa paljon hedelmää. Jeesus Kristus on opettanut meitä siten, ettemme oksina – tai Hänestä riippuvaisina olentoina – koskaan väheksyisi Hänen opetus- tensa arvoa.

On erehdyksiä, jotka saattavat olla vakavia, ja ellemme oikaise niitä ajoissa, ne voivat pysyvästi johtaa

meidät pois oikealta tieltä. Jos teemme parannuksen ja hyväksymme oikaisun, nämä kokemukset suovat meidän nöyryyä, muuttaa tekojamme ja jälleen kerran päästä lähemmäksi taivaallista Isäämme.

Haluun antaa esimerkin tästä ajatuksesta viittaamalla yhteen dramaattisimmista hetkistä, mitä profeetta Joseph Smith koki. Tämän kokemuksen kautta Vapahtaja on antanut meille korvaamattomia opetuksia periaatteista, jotka meidän tulisi pitää mielessä koko elämämme ajan. Tämä tapahtui, kun Martin Harris kadotti Mormonin kirjan ensimmäisen osan 116 käännettyä sivua.

Kun profeetta oli tehnyt parannuksen siitä, ettei ollut noudattanut Jumalan neuvoa, hän sai ilmoituksen, joka on Opin ja liittojen luvussa 3 (ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 73–75). Jakeisiin 1–10 kirjoitetun pohjalta haluan tähdentää kolmea periaatetta, jotka meidän tulee aina muistaa:

1. Jumalan tekoja ja tarkoituksia ei voida tehdä tyhjäksi.
2. Me emme saa pelätä ihmistä enemmän kuin Jumalaa.
3. Tarvitaan jatkuvaa parannusentekoa.

Jakeessa 13 Herra opettaa meille neljä asiaa, joita meidän ei pidä koskaan tehdä:

1. Pitää Jumalan neuvoja tyhjän arvoisina.
2. Rikkoa Jumalan edessä annettuja pyhimpiä lupauksia.
3. Turvata omaan harkintaamme.
4. Ylpeillä omasta viisaudestamme.

Rukoilen, ettemme kadota tietä näkyvistämme, jotta voimme olla aina yhteydessä taivaisiin, niin etteivät maailman virrat pyyhkäise meitä mennessään.

Jos joku teistä päätyy siihen, että hylkää Herran tien – missä tahansa vaiheessa tuota tietä – niin suurta katumusta kokien tunnette sen karvouden, joka liittyy Jumalan neuvojen

tyhjän arvoisina pitämiseen, Jumalan edessä antamienne pyhimpien lupaus-ten rikkomiseen, omaan harkintaanne turvaamiseen tai omasta viisaudesta ylpeilemiseen.

Jos näin on, kehotan teitä tekemään parannuksen ja tulemaan takaisin oikealle tielle.

Kerran eräs pieni poika soitti isoisälleen toivottaakseen tälle hyvää syntymäpäivää. Hän kysyi isoisältä, kuinka vanha tämä oli. Isoisä sanoi täyttäneensä 70 vuotta. Pieni poika mietti hetken ja kysyi sitten: ”Ukki, olitko sinä varmasti silloin alussa 1-vuotias?”

Lapsena ja nuorena ihminen ajattelee, ettei hän koskaan tule vanhaksi. Ajatus kuolemasta ei saa koskaan jalansijaa – kuolema on hyvin, hyvin vanhoille ihmisille – ja sen vaiheen saavuttaminen on yhä ikuisuuden päässä. Ajan vieressä kuukaudet ja vuodenaajat vilahtelevat ohi, kunnes alkaa ilmestyä ryppyjä, voimat vähenvät, lääkärissä käynnin tarvetta on useammin ja niin edelleen.

Päivä koittaa, jolloin kohtaamme jälleen Lunastajamme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen. Rukoilen, että siinä pyhässä ja ylevässä tilanteessa me voimme tuntea Hänet sen perusteella, mitä tiedämme Hänestä, ja sen vuoksi, että olemme noudattaneet Hänen opetuksiaan. Hän näyttää meille käsisään ja jaloissaan olevat merkit, ja me liitymme yhdessä lujaan syyleilyyn itkien ilosta kuljettuamme Hänen tietään.

Todistan maan neljälle äärelle, että Jeesus Kristus elää. Hän kehottaa meitä: ”Kuunnelkaa, oi te maan kansakunnat, ja kuulkaa sen Jumalan sanat, joka on tehnyt teidät” (OL 43:23). Olkoon meillä kykyä ymmärtää, ottaa vaarin, käsittää ja tulkita oikein ”sen Jumalan [sanoma], joka on tehnyt [meidät]”, jotta emme kulkisi harhaan Hänen tieltään. Tätä rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin W. Craig Zwick
seitsemänkymmenen koorumista

Mitä sinä ajattelet?

Pyydän teitä ottamaan lempeästi huomioon toisen ihmisen kokemuksen ja harjoittelemaan tämän kysymyksen esittämistä: ”Mitä sinä ajattelet?”

Neljäkymmentäyksi vuotta sitten nousin 18-pyöräisen rekan kuljettajan istuimelle. Kaunis vaimoni Jan ja poikavauvamme Scotty olivat kanssani. Lähdimme viemään raskasta rakennustarvikekuormaa monen osavaltion päähän.

Siihen aikaan ei ollut turvavyösäädöksiä eikä lasten turvaistuimia. Vaimoni piteli kallisarvoista poikaamme sylissään. Vaimoni huomautuksen, että ”me tosiaan olemme korkealla”, olisi pitänyt saada minut tajuamaan, että häntä pelotti.

Kun laskeuduimme pitkin valtatie jyrkkää osuutta, historiallista Donnerin solaa, rekan ohjaamon täytti yhtäkkiä yllättäen paksu savu. Näkeminen oli hankalaa, ja kykenimme hädin tuskin hengittämään.

Raskaan ajoneuvon nopeutta ei pysty äkisti hiljentämään riittävästi pelkillä jarruilla. Yritin hädissäni pysähtyä käyttämällä moottorijarrutusta ja vaihtamalla pienemmälle vaihteelle.

Juuri kun olin pysähtymässä tien reunaan mutta ennen kuin olimme täysin pysähdyksissä, vaimoni avasi ohjaamon oven ja hyppäsi ulos vauva sylissään. Katsoin avuttomana, kun he mätkähtivät maahan.

Heti kun sain rekan pysähtymään, ryntäsin ulos savuavasta ohjaamosta.

Adrenaliinin virratessa juoksin läpi kivikon ja heinikon ja syyleilin heitä. Janin kyynärvarret ja kyynärpäät olivat ruhjeilla ja vuotivat verta, mutta onneksi sekä hän että poikamme olivat hengissä. Pölyn laskeutuessa minä vain pidin heitä syyleilyssäni siinä valtatie varressa.

Kun sain sydämensykkeeni ja hengitykseni tasaantumaan, suustani pääsi: ”Mitä ihmettä oikein ajattelit? Tiedätkö, miten vaarallista se oli? Olisitte voineet kuolla!”

Jan katsoi minua kyynelten vieressä pitkin hänen savun tahrimia poskia, ja hän sanoi jotakin, mikä tunkeutui sydämeeni ja soi yhä korvisani: ”Yritin vain pelastaa poikamme.”

Tajusin sillä hetkellä, että hän luuli moottorin olevan tulessa ja pelkäsi rekan räjähtävän ja meidän kuolevan. Minä kuitenkin tiesin, että kyse oli sähköviasta – vaarallisesta mutta ei kohtalokkaasta. Katsoin rakasta vaimoani, joka pyyhki hellästi poikavauvamme päätä, ja ihmettelin, millainen nainen tekisi jotakin niin rohkeaa.

Tämä tilanne olisi voinut olla emotionaalisesti yhtä vaarallinen kuin kokemamme moottorivika. Pidetyämme kohtuullisen ajan mykkäkoulua – kummankin uskoessa, että toinen oli väärässä – ilmaisimme onneksi